

LA GRALLA

AVISOS Y SUSCRIPCIONES
RINCON 121
Entre Treinta y Tres é Ituzaingó

SEMMANARI CATALÁ Y LITERARI

SUSCRICIO ADELANTADA

Ciutat	ps. 0.50
Campanya.	" 0.60
Exterior	" 0.70

LA GRALLA

MONTEVIDEO, OCTUBRE 1.º DE 1887.

Supliquém als nostres agents y subscriptors de fora y de la Capital, que al notar lo mes petit retart ó falta en l' envió del periódich, ho posin en coneixement d' aquesta administració.

Aixís mateix devém dir que 'ls subscriptors que 's trobin en descubert procurarán posarse al cerrent de la suscripció si volen llegir LA GRALLA.

¡CREIXEM!

Cada dia avansem mes camí y contém major nombre de companys, los catalanistas de l' América del Sud.

Després de la llevó sembrada per l' inolvidable AURENETA, verdadera iniciadora del esperit catalanista en aquestas regions apartadas de nostra benvolgu-da pàtria, vingué nostre semmanari á intentá una nova sembrada, escampant arreu la mateixa llevó que sembrat havia "L' Aureneta".

No 'ns podém queixar de la cullita; en Montevideo contém ab LA GRALLA, semmanari catalá y ab la Societat cata-

lanista "Rat-Penat" y en Buenos-Aires ab l' il·lustrat periódich "La Papallona" y lo "Centre Catalá", societat que porta per lema 'l que correspon á son títol: "¡Catalunya y avant!"

Las valiosas coloboracions qu' ha obtingut LA GRALLA, son ben conegudas de nostres llegidors y no debém enumerarlas, com no ho fem ab las cartas d' encoratjement que nostra Redacció reb dia á dia, firmadas per nostres primers escriptors, unas y per entusiastas paysans, residents en l' interior del pais, altres.

Los vinents "Jochs Florals", que baix lo patronat del "Rat-Penat" se celebrarán aquí en Montevideo, serán la millor prova de lo abundosa qu' es la colla catalanista en las voras del Plata.

La Biblioteca de la "Rat-Penat, progresa d' una manera que no podém menys qu' aplaudir, puix en ella s' hi trovan ja las millors produccions de nostres escriptors, sent moltes d' ellas regaladas per los respectius autors. No duptém que bén prompte los catalanistas y los que desitjin estudiar nostre literatura, trobarán en la "Rat-Penat", los elements necessaris pera formar judici de l' importancia de nostra parla.

Esperém bén prest, podé dir altre tant de lo "Centre Catalá" de Buenos

Aires, puix nos ennovan que per aquest
fi se treballa de valent.

Mentres tant ¡avant y fora!

J. BARRX Y BALIL.

LA TORNADA

I

Té vint anys y la dissort
que per tants no es gens avara,
lo fa ser soldat del rey,
lo arreballa de sa casa.
La mare ab lo plor als ulls
fins la porta l' acompanya,
y 'ls germans mes petitets
ab sentiment tots l' abrañan.
Lo pare de son setial
no 's mou, la vista fixada
en lo fill del cor, que vá
á ser soldat del que mana.
Lo dol sa vista enfosqueix,
los ulls arresats de llágrimas
semblan fonts que regaliman
glopadas de fel ab aygua.
—¡Ay fill de la meva vida!
¿perxó la vida t' he dada?
perxó va posarte al mon
ta desconsolada mare?
Aixís s' esclama 'l vellet
del setial en la taula,
esclatant cada singlot
que de sentir 'l parteix l' ánima.
La lley li arreballa 'l fill
mes volgut de sas entranyas;
lo fill, qu' es lo seu sostén
y la vida de la casa,
per no tenir prou diners
y l' horta tota empenyada,
perque son d' aquell estol
que se 'n diu la pobra rassa.
—¡No ploreu lo pare meu;
no ploreu, que ma tornada
no será si Deu ho vol
de cap manera molt llarga!
¿No n' hi van altres com jo?
¿Vos mateix no m' heu contada
de la vostra juvenesa

las proesas, las lassanyas?
Deixeu donchs al vostre fill
fer com fereu vos, bon pare,
que la sang vostra, es la meva,
y 'm bull per servir á la patria;
la patria jo vull servirne;
la patria no vull negarne;
mes no vull servir un rey
que com una cosa 'ns tracta.
L' ausencia no 'm causará
altre cosa qu' anyoransa,
y 'l recort que de tots tinga
serán d' ella bona paga.
Jo faré que per ser volgut;
jo faré que vostra blanca
cabellera, mitj caiguda,
siga pél mon respectada;
del combat en lo mes fort
ja may tomaré la cara:
y si per etzar la mort
me dona perduda balá,
no ploreu per ma memoria;
penseu que l' haurá portada,
la má d' aquell que ho pot tot
per posarme entre mij d' ángels.

II

Lo silenci de la mort
regna dins de pobra cambra;
un vellet de setanta anys
al cel, la vista fixada,
prega á Deu mitj moribont
per un fill que l' aclapara;
per un fill que fa tres anys
no li ha escrit un tros de carta.
Al capsal del llit del vell
en lo coixí recalcada,
anegats los ulls de plors
y resant baixet la salve,
hi ha l' imatge de l' amor:
s' hi troba la pobre mare
de rostre blanc y arrugat
de tres de sos fills voltada.
—No ploris, li diu lo vell,
que ja al fi de la jornada,
pagá dech l' últim tribut
al deixarne ta companya;
plora sols lo fill volgut
que á tornar tant de temps tarda
y que vol que cluqui 'ls ulls,

sens deixarme la esperança
de saber si es viu ó mort,
de si bat son pit, ab l' ànsia
d' aquell amor que al sortir
sobre de mon pit juraba.
¡Benehix lo trist destí
que 'ns dona la sort avara!
Cuyda bé los seus germans,
cuydals bé, la pobre mare,
y si un dia 'l cel vol fer
qu' ell estiga de tornada,
mostrareuli tots lo clot
que guardará mon cadávre
y direuli que del cel
hont los bons tenen estada,
pregará per ell tothora
l' animeta de son pare.

III

Al cap d' un any ha acabat
de cumplirne la campanya,
y á la llar que 'l va bressar
penjantli 'l canó de llauna
que conté los documents,
qu' home lliure lo proclaman;
va sent via l' hereuet
pensant ab sos vellets pares.
Ja arribat á dalt del puig
domina ab sa vista d' áliga,
lo confí de la planuria
d' espigas d' or matisada;
va sent via, ab lo dalit
qu' infundeix greu anyoransa,
no sent cas de la suhor
que li rajja per la cara.
Arribat casi bé al terme,
n' ovira sa blanca casa
y creu veure allá en enllá,
que la porta n' es tancada;
¡Que será Deu de bondat!
no volgueu mes flagellarme,
feu que mon pressentiment
realitat no 's torni amarga!
Al fi arriba, obra la porta,
sa trista mara un crit llansa,
sos germanets lo rodeijan
y sense dí una paraula,
al veurerlos sanglotant,

la casa tota endolada
y la miseria senyora
d' aquella anyorada calma;
aquell cor com l' aspre roca
dels enemichs cara á cara,
que no havian humillat
totas las plagas juntadas,
defallit y sense alé
per lo que ja no ignoraba,
esclatá en un plor, que feya
en'ernir fins las mon'anyas.

H FLACI.

MA PROMESA

No es perque jo ho diga; pero tenen que sapiguer que pera ésser lo promés de la Pauleta he tingut que desbancár una colla de galfardeus que li feyan l' aleta y la assedejaban per tot arreu sense donarli un moment de repós.

Me va costá molt treball y encare mes paciència pera que m' escoltés. Si n' era d' esquerpa, ¡Deu me valga! cada cop que 'm dirigia á n' ella y m' hi acostaba per explicar-li mon amor, s' enfurismaba d' una manera que de fastigós, poca solta y tarambana 'm deixaba que no m' hagueran trobat una gota de sanch en lo cos. Pero jo no cedía, y si alguna vegada 'm desanimaba per la quantitat de pebrots rebuts, tot seguit me venia á la memoria un ditxo del ranxero Lopez que 'l van allotjar á casa y que deya qu' ab la perfidia 's mata la cassa. Donchs si? ab perfidia tinch de conquistar la Pauleta, y vull ser lo seu xicot, perque lo trap trap que sento en lo cor no me 'l calmaria ni la mes guapota de las mossas que té lo Sultan.

Soch tossut y quant me poso una cosa en lo cervell, se m' hi encasta que ni ab aygua-cuit. Si la Pauleta no m' hagués donat lo sí desitjat ¡Cristo 'm valga! 'm penjava y..... després la penjava en ella. Aixó si, es xicota que no es estrany qu' un jove com jo perdi 'ls estreps y li posi ferm afecte. Si la vejeseu caminar sembla que no toca á terra per no

ferse mal als peus, y n' es de maca, y té un garbo ab un xich de gronxament tan graciós, que fa fer rotllo quant passa. Un dia, un xitxarelo, un pinta-monas dels que duhen quatre ulls y van carregats de polvos y potingas, se me li posa al devant y comensa á tirarli requiebros y dirli *dónde tiene el nido la prenda?* ¡Fillets de Deu! jo que la seguia á la hora de sortir del obrador y que veig que no la deixaba passar endevant y que li acostaba la cara aquell murriot, me vaig cegar. Vingui aquí, papa-moscas, li diguí agafantlo d' un bras, ¿qué 's creu que la mel s' ha fet per la boca del ase? Faigis enrera y deixi pas franch á la Pauleta si no vol que 'l seu cap 'l converteixi en truyta... Lo niu, diu: qu' es pensa qu' es un gafarró la Pauleta? Si ho diu per la casa, sábiga que no n' hi manca, y aquí estich jo pera pararni una si ella vol, que may cap noya de la seva classe n' ha somniat de semblant.—*Y á Vd. quién le ha dado candela en este asunto?*—Ay caratsus, ab lo senyor Pallaringas; á mí no 'm vingui ab candelas ni ab ciris, que no hi ha mes cera que la que crema y ja 'm comensa á fer pujar la mosca al nás y si 'm fa parlar mes, lo desfaig com un bolado.

Com que 'l fulano conegué que la cosa anaba de veras, y 'ls fanfarrons son tots cobarts, mormolant y ronsejant va tocar 'l dos.

La Pauleta, camas ajudeume á correr, ja habia arribat á sa casa y no la vareig poder veurer.

Mes l' endemá, l' aguardo en lo mateix siti ahont tinguerem la qüestió ab en quatre ulls, y 'm mira; pero quina mirada! Me va entrar un furmigó y un tremolor de camas, que 'm creya tenir un tropell dels forts.

Desd' allavors que som promesos y 'ns estimem mes que l' *Oscá* y la *Manta*.

Pera mí, la Pauleta es la minyona mes hermosa que menja pá, y si algú ho duptés, que fassi 'l favor si no está ber brochs de no dirho al devant meu, perque faria un disbarat que ni 'l del saynete dels *titeres sin cabeza*.

Y 'ns casem aviat. En quan beneheixin los rams, la Pauleta s' anomenará Casull y al primer xarrich que tinguem li posarem Tofol com jo, que al menos es un nom que fa home.

Ja ho saben: pel diumenge de Rams quedan convidats; pero vinguin sense ulleras per no pendrels per lo subjecte que en quant me vinga á tom las hi tinch que fer sortir per lo clatell.

PER LA COPIA:

ENRICHI RAFOLS.

* * *

Sempre trista la Roseta,
la pubilla del mas blanch,
sóla está com la violeta
perduda entre mitx lo camp.

—

Sos ulls blaus ja no espurnejan,
ni una fló adorna son cap,
y sas galtas assemejan
dos lliris que 's van passant.

—

Quan la mare li pregunta
lo mistéri de son mal,
sospirs llensa, las man; junta,
y s' entelan sos ulls blaus.

—

No hi ha goig á la masía,
ja la festa s' acabat,
sempre llanto, nit y día,
¡si es la vida etérn plorar!

—

Com las rosas van marcintse
anyorant l' alé de Maig,
la Roseta vá morintse,
¡tan hermosa als dinou anys!

—

Quan de nit tothom reposa,
mira ab pena 'l negre espay,
y del cor trista y plorosa
sas desgracias vá contant.

—

«Lluny de mí suig l' esperansa

quan ma vida 's va acabant,
¡ay! jo 'm móro d' anyoransa,
y ell pót sé m' haurá olvidat.

JOSEPI ARTÁL.

CONFESSIONS DE HORACI FLACH

Ó SIGA SON REPRAPO

flsich moral y psicológich

Y escrit per ell mateix
á fi de deixar probat,
qu' alló de que un no s' coneix
á sí mateix, no es vritat.

(Continuació)

Era lo 28 de Febrer quant llestos ja de las operacions de carga, sortiam de Nova Orleans per anar á Cádiz. Als 35 dias de viatge, fonjadabam dintre l' hermosa bahia, en front de «Puntales». Sense ferhi res, sortiam á las 48 horas per anar á Barcelona ahont arrivabam als 10 dias de viatge.

Desd' aquí van á ser mas «memorias» una barreja confosa de contratemps.

Desd' aquet punt de ma sacsejada existencia, comensa la série de dias negres que han submergit mon cor en lo single dels torments, fentme perdre fins la creencia de que res hi puga haber bó sobre la terra que 'm sustenta. Desde aquesta época, en la que ja regenerat per lo baptisme del treball y de las fatigas del mar; ab aspiracions com tot ser vivent pera arribar á ser *algo*, vinch sufrint torments que 'm claufican mes, quant mes penso.

¡Quants cops he invocat lo mes sagrat demanantli que 'm digués ahont tenian ells la causa y sempre m' ha contestat ab un nou suplici! No vull protestar de la veracitat de lo que vaig á contar; podrá passarme alguna cosa per alt perque vaig escribint á mesura que lo recort dels fets s' aglopa á ma ment; si alguna cosa deixo, estiguen segurs que será mes aviat lo que 'm farà favor que no lo que

'm farà mal (y dich aixó perque fins vull suposar que mon martiri té lo fonament en mi mateix). Per lo demés que quedi paralisada ma má, si jo al llesar l' anatema sobre algú que per forza tinch d' anomenar, no parlo ab tota justesa.

Ni sé com ni de quina manera, al poch temps de ma arribada, vaig contreurer amistat ab un home de molta representació del poble. D' ofici mestre de casas; riquíssim en capital y frisant en los 45 anys. Al trobarmhi al costat, m' inspiraba no la confiansa d' un amich que tal m' anomenaba, sino lo respecte d' un pare. Calculeu, jo á 20 anys escassos, sense res que á mos ulls m' autorisés á parlarli com ell volia; ab cap mica d' experiencia del mon, quin paper faria sempre que de qualsevol assumpto se tractés en las multiplicadas conversacions que sostenia á ma presencia ab homes de sa edat? Ell no anaba á una festa que jo no hi fos contat, ell no convidaba á sos amichs mes caracterisats, que primer no ho fes ab mí; en una paraula, aquell home, feya lo que una dona cegament enamorada d' un home, no faria may. Res, li semblaba agradable sino podia preguntarme á mí: noy t' agrada aixó? Sabia que mos recursos eran escassos, tan escassos que ja no ho podian ser mes. D' un cor sensible á tota proba crech que lo afecte ab mi, venia (y dich crech no afirmo) per lo que al cap de alguns anys me va retreurer. Durant la carrera habia fet amistat ab l' únich noy que he estimat, estimo y estimaré, malgrat ell arribés á odiarme de mort. Se deya Francisco Isern; de la meva edat ó menos á qui no hi habia secret que no confiés, tan, que moltes vegadas ell sabia lo que mos pares ignoraban y jo reciprocament lo sev, trobantse en lo mateix cas. Una tarde com de costum, habia anat á acompanyarlo á casa seva, ju t ab un altre company y al retornar abdós á la nostre respectiva, serian las 7 y mitja de la nit, se m' acosta un pobre y 'm demana caritat dihentme que aquell dia no habia dinat.

Portaba dotze quartos á la butxaca.

—Teniu, li diguí d' amagat de l' altre, confor-teuse bon home. Y li donguí tot lo que portaba. Mon company observá la cara del pobre y la meva, preguntantme als poch pas-

sos del lloch, que quánt li havia donat y li diguí.

Com aquest tenia certa intimitat ab lo mestre de casas, es opinió meva sens creurer haber fet cap mérit, de que aquest era l' escabell de la confiansa ilimitada que m' havia dispensat lo segon. Al arribar á casa, contí á ma pobre mare lo fet que m' acababa de passar y encare ressonan en mon cor los terribles paraulas plenas de dolssesa que 'm digué: — ¡Fill meu á casa no hi ha tant! demá per poder menjar haurem d' enmatllevar.

Jove com era, he dir, qu' aquella acció sense cap mérit al ferla, vaig compendrer era molt gran per la circumstancia de no haberhi á casa com vulgarment se diu un pá á la post.

Per tota resposta diguí estant sopant; ja veureu dona, 'l pobre no havia dinat y nosaltres sí; bé ó malament sopém, perque no ho ha de fer ell com nosaltres?

Al cap de poch temps vaig arribá á conèixer lo qu' era l' anar al llit sense ferho y si bé fou un cop no mes, desde 'l fons de mon cor malehesch á qui fou la causa de que tota una familia honrada y treballadora se veyés en lo dur estat per que atravesaba la nostra.

Los que negan l' existencia d' un ser superior han de vinclar son orgull devant los fets que succehiren mes endevant y que explicaré en la curs de aquestas desordenadas ratllas. No es que fanatise á mon ánima lo extraordinari, res d' aixó; però no hi hauria Deu, si ja en la terra no hagué sufert lo mateix martiri, qui fou causa de que jo y ma familia coneguessim lo que volia dir lo palhorós mot de gana.

PER TELÉFONO

- ¡Pepeta! Escolti un moment.
 — ¿Que es una cosa important?
 — Si: en aquest precis instant
 ¿vol dirme lo que está fent?
 — Fregeixo — ¿De veras? — Sí
 — ¿Que fregeix, si 's pot sabé?
 — Un llus... més gros que vosté.
 — ¿Es ben fresch? — ¡Així... així!

- ¿Qu' está sola ara, Pepeta?
 — ¿Perque m' ho pregunta aixó?
 Perque si estés sola, jo
 baixaria una estoneta..
 — ¿Y en sent aquí, que faria?
 — Veuria cóm está 'l peix...
 — ¿Per que? — Perque jo mateix,
 si volgués... li fregiria.

¡CABRERA!

NOVELA DE COSTUMS CATALANAS

PER

“LO CEGO”

Montevideo—Febrer del any vintiset de la Restauració

dels Jochs Florals

CAPITOL XVI

Presons

Aixís que la calma va fer deturar l' esveurat esperit d' en Geróni, y ja serenat del tot, la primera cosa que va ésser aná á buscar en Pauet, en lo lloch ahont l' havia sentit caurer.

Si grant va ésser la sorpresa d' en Geróni quan los colps de pedras, mes ho fou quan no vá trovar á n' en Pauet en lo lloch dit; puig se va creurer que 'ls mateixos que 'ls havian apedregat se l' havian endut.

Tot seguit se 'n va anar á buscar lo «Grabat» qu' era el «Serenó» de la vila y que 'n aquella hora,—dos quarts de quatre de matinalda—encara no 's havia retirat, tant pera dirli lo qu' havia passat, com perque l' ajudés á buscar á n' en Pauet.

El «Serenó» home práctic, pu'x sens dupte no era la primera vegada qu' aixó succehia á la vila; va dirli á n' en Geróni.

— ¿Que ja has anat á casa seva á veure si hi es?...

— ¡No, perque jo l' he sentit caurer y 'm sembla que si havés passat l' hauria vist.

—¡Bé, pero tu fujias esverat y no has vist ni has sentit res.

—¡Oh... es que 'ns tiraban unas *llambordas* que feyan anar llatí!

—¿Y qui deuhén ésser aquets....

—¡Jo no ho sé: vos, que *voulen* la vila ho podriau sébrer!

¡Jo no hi vist mes qu' á vosaltres quan *tocabau*: després me 'n soch anat á doná l' tom.

Aquest breu diálech tenian lo «Serenó» y en Geróni, quan tot d' uua s' 'ls va presentar al devant lo Miquelet cridant desesperat.

—¡Geróni! ¡que 's aixó, qu' ha passat! y dirijintse al «Serenó» va dir:

—¡«Grabat»! ¡aneu avisar tot seguit al batlle que 'm han mort lo noy!

Aqueixas paraulas foren ditas ab tan sentiment que 'l «Serenó» no poguetnse contenir va esclamar:

—¡Que diheu, Ramon! ¡que 's veritat aixó?...

—¡Ahont est!—preguntaba 'n Geróni, mitj plorós y plé de rábia.

—¡És á casa; pero correu!—cridaba 'l Miquelet.

Lo «Serenó» va correr á dar part al batlle, lo Miquelet lo metje y en Geróni á veure á n' en Pauet.

A las dugas horas, aquella vila qu' havia passat la nit ab una tranquilidat plena de goig, al despertar sos habitants y al sébrer las tals novas, se va fer un embull de preguntas y respostas, de conversas y disputas que 's feyan los uns als altres, que duptem si en la Babel antiga hi va haverhi mes confusió.

La primera disposició del Batlle, fou posar pres á n' en Bernat com amo del gos.

Després y en virtut de no haver anat tot seguit á rebre orden feu posar prés á l' Agutzil.

Y per no haber dormit en sas casas la nit de la feta, 'l Manxaire y al Ratera.

Vá venir lo Ajuntament y donanli part de lo qu' havia passat á la nit, va dir qu' estava resolt á que 's fes un escarment exemplar.

Vá ennovar en plena sentada, que molt temps qu' hi ha en la vila uns quants mal avinguts ab los que volen la llibertat, lo progrés y 'l benestar de tots, y que no feyan altre cosa que buscar rahons é íntrigas no mes

que pera fer trionfar las sevas interessadas miras; pero qu' havia arribat lo moment de deturar aqueixa forsa perturbadora de las personas é interessos de la vila.

—¡Avuy mateix—vá afejr—s' ha d' escriurer al jutje de cap de partit per' ennovarli lo qu' ha passat eixa nit!

¡Hi ha hagut assalt en camí obert! ¡hi hagut insult... y á mes d' aixó hi hagut sanch!...

¡La sanch vessada per la ignocenta víctima demana reparació, l' intranquilidat en que viurian las familias si aixó *passaba per alt*, y la perda de temps en los nostres quefers per tindre d' atendre semblants fetas, donan sobrat motiu perque l' Ajuntament obri ab tot rigor.

Per tot lo dit y per prevenció, he fet posar presos al Rata, l' Esquirol, el Manxaire y 'l Rateta.

Ans d' escriurer al jutje, si vos apar be, los traurem á declaracions á fi de sébrer quins son los justos y quins los pecadors.

Mentres l' Ajuntament de la vila tenia aquesta junta á las vuit del dimatí següent á l' aubada, y aprofitant l' hora d' esmorsar, una altre reunió s' havia format en la masía del senyor Badell, composta del Mestre, l' Metje y l' Apotecari, los quals ja dins la combra del nou senyor feudal y feu ús de la paraula 'l Mestre, va suplicarli en nom de tots, ja que la seva amistat ab lo batlle era tan ferma y poderosa, intercedís per la llibertat dels presos pera evitar la vergonya á sas familias; puig no sabentse quins eran los culpables, era sempre un mal, donar cástich á personas que després póden resultar ignocentas.

Lo senyor Badell, ab aquella manera de dir que ja coneixem, va manifestarlosi quant greu li sabia no poderlos complaurerlos per de prompte, dihentlos, que si 'l batlle havia fet posar pres á algú, seria preventivament: es á dir, per indagar y aclarar la veritat de la qu' ha succehit.

No obstant, perque nos pensin que no vull servirlos, ara mateix vindré ab vostés á la vila y ensemps parlarem ab en Malla.

Los tres agrahiren á n' en Badell sa bona voluntat.

Mentres venen á reunir-se á 'l Batlle, anem nosaltres á escoltar las declaracions dels presoners.

NOVAS

En lo Certamen literari de San Joan de Vilassar, celebrar lo 14 d' Agost prop-passat guanyá la *rica escribania de pluja daurada*, oferta per alguns fills de Vilassar residents en Montevideo, nostre estimat amich y coloborador En Manel Ribot y Serra.

Molt nos gaudeix que lo guanyador del premi ofert per los vilassarenchs de Montevideo, haje resultat ésser un coloborador de LA GRALLA.

Rebi l'amich Ribot, nostras enhorabonas.

+

Posém en concixement de nostres llegidors, que la reunió diaria de catalans, ja no 's troba en lo *Café Nuevo*, sinó en lo *Café de Bordeaux*, en la raconada de la Plassa Independencia prop de l' oficina del Gas. Aquest café te entrada també per lo carré Andes.

Ja ho sabeu, si voleu novas d' algun paysá. aneu al *Café Bordeaux*.

+

Ha pres possessió del càrrech de vice-cònsul de la República O. del Uruguay en aquesta plassa, don Francisco Milans Zabaleta, qui ha establert son despaig ab tal caràcter en lo carrer de la Fuxina, núm. 14, entressol.

+

Lo dia 27 sorti pera Buenos-Aires, á bordo de l' vapor «Benicarló, lo pintor valenciá N' Emili Mas.

Creyém de bona fé, que ab las aptituts que té l' amich Mas, ben prest se fará admirá per nostres vehins.

+

Juntament ab un afectuós B. L. M. En Cesar August Torras, president d' l' *Associació*

Catalanista d' excursions científicas, ha rebut nostre Director lo III volum de *Memorias de l' Associació*. Mes endevant, quant hájem llejit lo llibre esmentat, nos ne ocuparem. Per ara, donem las mes espresivas gracias al Sr. President de l' esmentada Associació per son present.

***

Fou obsequiat en Tortosa ab un banquet l' escultor don Agustí Querol, fill d' aquella població.

Aquesta demostració d' estimació y simpatia feta per sos paisans al distinguit artista, tingué per objecte celebrar lo triomf obtingut últimament en la Exposició de Belles Arts, per sa obra esculptórica *La Tradició*, premiada ab medalla de primera classe.

Ab aquest motiu lo *Diari* d' aquella localitat publicá ahir un número extraordinari tirat á duas tintas. En la primera plana publicada un grabat representant lo treball premiat y en las restants la biografia del autor y varis escrits en prosa y vers delicats al mateix.

Epigramas

- ¿Qué anirém á pendre, Rosa?
—Lo que vulgas, Armengol.
Ja ho sabs, qualsevol cosa.
—Donchs aném á pendre 'l sol.

J. DE B.

Soluciones á lo insertat en lo número anterior

- 1—Somatent.
1—Arnica.

PAU SANJUANES

ARQUITECTE

y professor de dibuix lineal, levat y topogràfic

Projectes d' edificis públics y particulars,
aixecament de planos,
divisions de propietats, peritatjes y tassacions.

Carrer Yaguaron 302